

Amintiri despre
RAMANA MAHARSHI

ALAN W. CHADWICK
(SADHU ARUNACHALA)

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră

Amintiri despre
RAMANA MAHARSHI

ALAN W. CHADWICK
(SADHU ARUNACHALA)

Traducere din limba engleză:
Viorica Weissman

EDITURA MIX
CRISTIAN 2018

Culegere: Viorica Weissman
Tehnoredactare: Florin Druțu
Copertă: Florin Druțu
Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul și editorul nu dau niciun fel de garanții exprese sau implicite, referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare, cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Chadwick Alan W.

Amintiri despre Ramana Maharshi / Alan W. Chadwick (Sadhu Arunachala) ; trad. din lb. engleză: Viorica Weissman. - Cristian : Mix, 2018

ISBN 978-606-8460-72-7

I. Weissman, Viorica (trad.)

294

Copyright © 1961, 2012 Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai

Titlul original: *A Sadhu's Reminiscences of Ramana Maharshi*

Romanian translation: Copyright © 2018 Editura Mix.

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii Mix.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru:

www.edituramix.ro sau contactați-ne la:

tel.: 0720 499 494; fax: 0268 257 811

e-mail: contact@edituramix.ro

Cuprins

Introducere	vii
Cuvânt înainte	1
Prolog	5
Amintiri despre Ramana Maharshi	13
Epilog	123
Glosar	129

Om Namo Bhagavathe Sri Ramanaya

Introducere

Sadhu Arunachala¹, rezident la Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai, este cu certitudine un bun exemplu de devoțiune perfectă față de învățătorul nostru, Bhagavan Sri Ramana Maharshi. Cu circa 25 de ani în urmă², numele și faima lui Bhagavan Sri Ramana l-au purtat din Anglia până în India și, odată sosit la lăcașul suprem al lui Bhagavan, nu l-a mai părăsit niciodată. (*Yath Gathva Na Nivartanthe tath Dhama Paramam Mama. Acela este Lăcașul meu Suprem, din care nu mai există întoarcere. – Bhagavad Gita, XV, v. 6*) Vizitatorii care sosesc astăzi la Ashram îl văd șezând acum zilnic la Altarul lui Bhagavan, între orele 8 și 10 dimineața

¹ Numele adoptat de Alan W. Chadwick, autorul cărții de față, fost maior în armata engleză în primul război mondial. Cunoscut și sub apelativul de Major Chadwick (n. tr.).

² Maiorul A.W. Chadwick (Sadhu Arunachala) a venit pentru prima oară la Ashram în anul 1935, unde a rămas până la sfârșitul vieții. Prima ediție a acestei cărți a fost publicată în anul 1961 (n. tr.).

și respectiv 5 și 7 după amiaza, cu aceeași punctualitate cu care odinioară îl vedeai șezând în Sala veche în prezența fizică a lui Bhagavan. Este așadar foarte firesc ca el să aibă multe să ne povestească, nu numai despre Bhagavan și învățăturile sale, ci și despre nenumărate alte întâmplări petrecute în prezența lui Bhagavan. Ashramul a dăruit lumii cunoscătoare de limba engleză câteva jurnale, între care amintim pe cel al lui Swami Ramanananda Saraswathi³, al lui Devaraja Mudaliar⁴ și pe cel al domnului S.S. Cohen⁵. În timp ce jurnalul lui Sri Ramanananda Saraswathi cuprinde înregistrarea convorbirilor cu Bhagavan acoperind o perioadă de câțiva ani, celelalte două consemnează cronologic întâmplări de zi cu zi. În cartea de față, Sadhu Arunachala evocă, în același spirit, întâmplări petrecute în prezența lui Bhagavan la care autorul însuși a fost martor, însă numai pe acelea care, în cea mai mare parte a lor, nu fuseseră consemnate anterior în alte cărți. În felul acesta *Amintirile unui sadhu despre Ramana Maharshi* caută să completeze publicațiile anterioare.

E inutil să menționăm că Sadhu (autorul) redă faptele cu extremă acuratețe și respect pentru adevăr, ceea ce face

³ Pe numele său adevărat - Munagala Venkataramiah, unul dintre interpreții lui Ramana Maharshi. Manuscrisul său conținând convorbirile consemnate în perioada anilor 1935-1939 a fost publicat în volum sub titlul *Talks with Sri Ramana Maharshi*. Ulterior, el a adoptat calea sannyasa sub numele de Swami Ramanananda Saraswathi (n. tr.).

⁴ Publicat în volum sub titlul *Day by Day with Bhagavan* (n. tr.).

⁵ Publicat în volum sub titlul *Guru Ramana – Memories and Notes*. Cartea a fost tradusă în limba română și publicată cu titlul *Guru Ramana – Memorii și note* de Editura Mix, Cristian, 2015 (n. tr.).

ca apariția acestei cărți să fie aplaudată în egală măsură și de devoții lui Bhagavan și de mulți alții. Autorul prezentei introduceri nutrește o deosebită admirație pentru Sadhu ca scriitor, fiindu-i cunoscut faptul că Sadhu a redat în limba engleză toate lucrările originale ale lui Bhagavan, transpuneri pe care Bhagavan însuși le-a parcurs cu atenție; a preferat însă să nu le semneze, atât din modestie, cât și deoarece simte că nu e nevoie să procedeze astfel - din considerație pentru *The Collected Works of Bhagavan*⁶, volum dăruit publicului cititor de către Ashram și prezentat ca publicație proprie și autentică.

Ne aducem tributul recunoștinței față de *Poems of Ramana Maharshi*⁷ ale lui Sadhu, publicate anul trecut, tribut sporit acum de prezentele *Amintiri*. Să aducem comentarii la volumul de față ar fi de prisos, deoarece, odată demarată lectura, cititorul se va simți purtat de la un capăt la altul de firul povestirii.

Vom încheia această scurtă notă introductivă atrăgând atenția cititorului asupra a ceea ce Sadhu însuși remarcă despre Bhagavan în Epilog:

„Deși vorbim ca și cum el, Maestrul, nu ar mai fi în viață, în realitate el este foarte viu, este aici, în pofida aparențelor, așa cum a promis.”

Spusele acestea sunt dovada inerenței lui Sadhu în lăcașul lui Bhagavan. Fie ca Bhagavan să-l binecuvânteze!

⁶ Titlul corect este *The Collected Works of Ramana Maharshi* (n. tr.).

⁷ Cartea a apărut în 1960 și cuprinde imnurile și poemele lui Ramana Maharshi în transpunerea lui A.W. Chadwick (n. tr.).

S-ar fi convenit ca această notă prefațatorie să vină din partea unui suflet mai vrednic, însă rugămintea personală a lui Sadhu în acest sens nu putea fi refuzată, aceasta fiind și singura mea scuză de a fi scris-o.

T.K. SUNDARESA IYER

Cuvânt înainte

Cititorul obișnuit va găsi această carte, deși redusă ca dimensiuni, extrem de interesantă și în același timp utilă; un altul, cu o mai mare capacitate de discernere, va aprecia maniera delicată și, ca să spunem așa, nepremeditată, în care au fost prezentate învățăturile; un bun *sadhaka* va fi încântat să descopere maniera în care au fost simplificate semnificațiile noțiunilor de *maya*, de „păcat original”, *dhyana*, *savikalpa samadhi*, *nirvikalpa samadhi* sau de *sahaja samadhi*. Adevărurile supreme ale *Upanișadelor* au fost enunțate cu luciditate, într-un stil care exclude polemica, și nenumărați căutători vor fi purtați înapoi în străfundurile Realității pe măsură ce se vor adânci în lectura acestei cărți. Bhagavan Ramana a fost miracolul suprem în memoria noastră vie, nu numai pentru că el a fost Realitatea vie, ci pentru că el a făcut același lucru atât de ușor accesibil adeptilor săi, între care domnul Chadwick, cunoscut și sub apelativul de Sadhu Arunachala, se numără

printre cei mai de frunte. Afirm „de frunte” în mod deliberat, deoarece, în maniera sa simplă și inimitabilă, el a făcut aceleași adevăruri atât de limpezi.

Portretul lui Sri Ramana, creionat în cuvinte, este atât de viu și de desăvârșit, încât niciun discipol adevărat nu poate eșua în a-i atesta fidelitatea în spirit și acuratețea în detaliu.

Există cu siguranță și alte cărți despre Sri Ramana, minuțios întocmite, cu accentul pe detaliu și care prezintă diversele fațete ale Pietrei Prețioase, cartea de față însă prezintă cititorilor Nestemata însăși!

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe autorul lipsit de ostentație și modest al acestei scurte dar neprețuite mărturii!

Sri Ramanananda Saraswati⁸

⁸ Vezi nota 3.

Regretăm faptul că de la publicarea în anul 1961 a primei ediții a acestei cărți, s-au stins din viață: în aprilie 1962 - Sadhu Arunachala, în februarie 1963 – Swami Ramanananda Saraswati, iar în februarie 1965 - T.K. Sundaresa Iyer.

Octombrie 1966 Editorii

Prolog

Venkataraman, cel ce urma să fie cunoscut ulterior sub numele de Ramana Maharshi, s-a născut la finele anului 1879 și s-a stins din viață în aprilie 1950. Binecunoscut în ținutul său natal, Tamil Nadu, cât și în alte regiuni de pe întreg cuprinsul Indiei, a avut în același timp și un număr considerabil de adepți în Europa și America.

Deși s-a comportat ca o ființă umană obișnuită - corpul său fizic nefiind diferit de al nostru, exceptând poate doar faptul că devenise mai sensibil decât cel al unei persoane obișnuite – a fost un Încelept plenar realizat, cu alte cuvinte a fost întotdeauna una cu Supremul fără de nume.

S-a născut într-un mic sat situat la circa douăzeci de mile de Madurai, unde și-a petrecut și primii ani ai vieții până după moartea tatălui său, când s-a mutat la Madurai în casa unui unchi. A fost un băiat obișnuit, căruia îi plăcea joaca și care nu vădea prea mult interes pentru învățătură, deși a dovedit că era înzestrat cu o memorie fenomenală

atunci când își propunea să învețe. Somnul său era din cale afară de profund, odată trebuind chiar să fie spartă ușa camerei în care dormea pentru a putea fi trezit. Prietenii lui profitau de această trăsătură a sa ieșită din comun și îl vizitau în timp ce mai dormea încă, îl trăgeau din pat și îl purtau cu ei afară, îl îmbrânceau, îl înghionteau și îi jucau toate fetele pe care nu îndrăzneau să i le facă atunci când era treaz. Asta deoarece era un băiat puternic pentru vârsta lui și suficient de capabil de a-și purta singur de grijă. Presupun că acest somn greu al său trebuie să fi avut vreo legătură cu viitoarea sa Realizare, prin el fiind ilustrată capacitatea sa excepțională de concentrare.

De religie nu era din cale afară de interesat, deși își făcea vizitele tradiționale la templu, așa cum era de așteptat din partea unui băiat hindus obișnuit.

Părea totuși să-și fi dezamăgit familia, care conta pe el și care spera ca în viitor el să progreseze și să dobândească o poziție cu influență pentru a le putea deveni de ajutor și a contribui la întreținerea lor. Era însă prea devreme ca să se poată pronunța, era încă un băiat tânăr, poate totuși mai târziu își va da seama de responsabilitățile sale – sperau ei –, când deodată toate aceste planuri de viitor le-au fost subit răsturnate. La vârsta de 16 ani, în camera de la etaj a casei unchiului său, a trăit marea experiență ce urma să schimbe totul. Dar să ascultăm cele petrecute în propriile sale cuvinte:

A fost cu vreo șase săptămâni înainte de a părăsi Maduraiul pentru totdeauna când s-a petrecut

marea schimbare în viața mea. S-a întâmplat absolut pe neașteptate. Într-una din zile ședeam de unul singur într-o cameră situată la etaj, în casa unchiului meu. Starea mea de sănătate era cea obișnuită. Rareori fusesem bolnav.

Aveam somnul greu. Odată, prin 1891, pe vremea când trăiam în Dindigul, dormeam atât de adânc încât în fața camerei mele se strânsese o mulțime uriașă care încerca, îngrijorată, să mă trezească cu strigăte și bătăi în ușă; zadarnic însă, căci doar după ce au reușit să pătrundă în cameră și să mă zgâlțâie cu putere am putut fi scos din starea aceea de somn profund. Acest somn greu era mai degrabă dovada unei sănătăți robuste. Fusesem de câteva ori subiectul unor accese de somnambulism pe timpul nopții. Șireții mei tovarăși de joacă se temeau să mă înfrunte când eram treaz, de aceea mă vizitau în timp ce dormeam și mă trăgeau afară din pat, târându-mă pe picioare și purtându-mă de colo-colo pe terenul de joacă, mă loveau, mă înghioteau, se distrau pe seama mea, apoi mă aduceau înapoi în pat – și în tot acest timp mă măsuram cu toate acestea cu o smerenie, iertare și pasivitate necunoscute mie în starea de veghe. Zorii dimineții mă găseau fără nici cea mai vagă amintire a experiențelor nocturne. Totuși, aceste tendințe de somnambulism nu mă lăsau mai slab sau mai puțin apt pentru viață și cu greu ar putea fi considerate drept boală.

Revenind așadar la ziua aceea, așa cum ședeam astfel de unul singur, nu era nimic în neregulă cu sănătatea mea când, deodată, m-a cuprins o subită și inconfundabilă spaimă de moarte. Am simțit că eram pe punctul de a muri. Nimic legat de vreo senzație fizică nu părea să justifice cele ce simțeam. Nici eu nu mi-am putut-o explica mie însumi atunci. Cu toate acestea, nu m-am preocupat să descopăr dacă teama era sau nu îndreptățită. Am simțit: „Acum mor!”, și instantaneu m-am gândit la ce era de făcut. Nu m-am sinchisit să consult vreun medic sau vreun vârstnic, și nici măcar prietenii. Am simțit că eu însumi trebuia să rezolv problema, atunci și acolo.

Șocul morții m-a făcut deodată introspectiv, sau introvertit. Mi-am spus mie însumi mintal, fără a fi rostit de fapt niciun cuvânt: „Iată, acum moartea a venit. Ce înseamnă asta? Ce este ceea ce moare? Trupul acesta este cel ce moare.” Am pus instantaneu în scenă actul morții. Mi-am întins picioarele și le-am menținut rigide ca și cum *rigor mortis* s-ar fi instaurat. Am imitat ipostaza unui cadavru pentru a conferi o doză de autenticitate investigației mele ulterioare. Mi-am ținut răsufarea și gura strâns închisă, presându-mi cu putere buzele una peste alta, astfel ca niciun sunet să nu poată scăpa. Nici cuvântul „Eu” și niciun alt cuvânt să nu fie rostit! „Bine dar”, mi-am zis mie însumi, „acest corp este mort. Va fi purtat așa rigid cum este la terenul de incinerare, iar

acolo - ars și redus la cenușă. Dar cu moartea trupului, sunt «Eu» mort? Este acest corp «Eu»? Acest trup este tăcut și inert. Dar eu simt întreaga forță a personalității mele, și până și sunetul «Eu» înlăuntrul meu, distinct, independent de corp. Așadar «Eu» sunt spirit, ceva care transcende trupul. Corpul fizic piere, în schimb spiritul care-l transcende nu poate fi atins de moarte. Eu sunt așadar spiritul nemuritor.” Toate acestea nu au fost un simplu proces intelectual, ci ceva ce m-a străfulgerat în fața ochilor ca adevăr viu, ceva ce am perceput instantaneu, fără niciun fel de argumentație. „Eu” era ceva real, singurul lucru real în starea aceea, și toată activitatea conștientă raportată la corpul meu s-a focalizat asupra acestuia. De atunci încolo, „Eu”, sau Sinele meu, mi-a captat întreaga atenție, focalizând-o asupra-i printr-o puternică fascinație. Teama de moarte s-a spulberat odată pentru totdeauna. Absorbția în Sine a continuat din acel moment și până azi. Diverse gânduri vin și trec ca într-o succesiune de note muzicale, în schimb „Eu”-l persistă asemenea notei de bază, fundamentale – *sruti* (monoton), care acompaniază și se contopește cu toate celelalte note. Indiferent de activitatea în care era implicat trupul meu - citit, conversație sau oricare alta, eu rămâneam în continuare centrat pe „Eu”. Anterior acestei crize nu avusesem nicio percepție clară a sinelui meu și nu fusesem în mod conștient atras înspre el. Nu simțisem niciun interes direct și perceptibil în el, cu atât

mai puțin vreo înclinație permanentă de a sălășlui în el. Consecințele acestui nou interes s-au făcut curând remarcate în viața mea.⁹

După aceasta, în ce privește familia, lucrurile nu au mai mers bine. Și-a pierdut și puținul interes pe care-l mai avea în studii, fiind mai înclinat să stea atunci când trebuia să-și prepare lecțiile, scrutând mai degrabă nemărginirea decât să se consacre studiului.

Să ne oprim o clipă și să analizăm cele ce i s-au întâmplat.

Atunci când zăcea întins pe podea, a resimțit acut prezența morții. Ce altceva a însemnat moartea pe care a trăit-o dacă nu însăși extincția egoului? Egoul în sine este complet iluzoriu, după cum afirmă budiștii, însă chiar admițând că ar avea un anumit grad de existență, nu e vorba de ceva permanent. Egoul se schimbă de la o clipă la alta. De pildă, odată el își poate propune să facă ceva a doua zi, însă atunci când sosește clipa, un nou ego se ivește care preia controlul, ia deciziile și care refuză să ducă la îndeplinire făgăduiala zilei precedente. Astfel ne schimbăm de la o zi la alta, sau mai bine zis astfel se schimbă egourile cu care ne asociem. Însă îndărătul fiecărui asemenea ego se află martorul permanent. Iar martorul nu este îngădit la făcăturile micului ego – el este Martorul Suprem. Sau, ceea ce Bhagavan numește SINE. Există un singur Sine,

⁹ B.V. Narasimha Swami, *Self-Realization: The Life and Teachings of Bhagavan Sri Ramana Maharshi*, Capitolul 5.

și acesta este unicul lucru permanent care există. Totuși, nu acesta este locul potrivit unei expuneri mai ample pe această temă. Pe parcursul lucrării de față vor mai apărea comentarii în sprijinul aceluiași idei.

Așadar Venkataraman a murit. Odată cu consumarea acestui act, numele ca și calificativ s-a prăbușit, iar de atunci încolo nu l-a mai folosit niciodată și nici nu a mai semnat vreodată ceva, deoarece nu a mai recunoscut niciodată numele ca atribut care să-l desemneze. Oamenii îl numeau Ramana, iar el știa că era vorba despre el atunci când era apelat astfel, însă chiar dacă i s-ar fi adresat cu oricare alt nume, el l-ar fi încuviințat și pe acela. La scurt timp după eveniment, el părăsi căminul părintesc, lăsând în urma lui o scurtă notă nesemnată prin care îi informa de plecarea lui.

Odată ce Venkataraman a murit, ce s-a întâmplat de fapt? Sinele a preluat în întregime controlul. Fără îndoială, corpul lui Venkataraman, ca și tot ceea ce ceilalți oameni asociau cu el, continuau să existe din punctul lor de vedere. Mama lui i se adresa pe vechiul nume iar el continua să meargă la școală și să ia mesele obișnuite. Dar „el” cel adevărat nu se asocia pe „sine însuși” cu nimic din toate acestea, ci observa totul așa cum noi am urmări un film de cinema, cu deosebirea că era acum conștient de filmul lumii în care și el însuși funcționa.

Este cu siguranță dificil pentru oricine, cu excepția unui suflet care a realizat Sinele, să înțeleagă acest lucru. Iată că vedem pe cineva acționând, mâncând, dormind și înfăptuind toate lucrurile pe care le facem și noi, și totuși ni

se spune că *el* nu face absolut nimic. Activitățile continuă să se desfășoare, însă el nu se raportează pe sine în niciun fel la ele; el este un tip de om diferit de noi, deși, în mod fundamental, pare să fie la fel ca și noi. Ce deosebiri am putea semnala? Adevărul e că nimeni altcineva, cu excepția sufletului realizat însuși, nu ne poate spune cum e să fi un suflet ajuns la realizarea Sinelui, după cum afirma Bhagavan.

În această scurtă oră petrecută în camera de la etaj, Venkataraman a devenit un suflet plinar realizat. Din punctul de vedere profan, Îl realizase acum pe Dumnezeu. Începând cu ziua aceea, din perspectiva mundană, viața lui a devenit aparent lipsită de evenimente.

La scurt timp după aceea el părăsi casa părintească, îndreptându-se spre Tiruvannamalai, unde s-a stabilit și a rămas pentru tot restul vieții. Cu timpul a devenit bine cunoscut, deși a evitat luminile rampei cât de mult s-a putut. Nu că ar fi avut vreo dorință în vreun sens sau altul, de a fi cunoscut sau, dimpotrivă, ignorat. Pentru un suflet care a realizat Sinele nu mai există ceea ce numim dorință. El este un eliberat. Evenimentele pur și simplu se întâmplă. Faima nu l-a ocolit deoarece era *prarabdha* lui să-i asiste pe alții de-a lungul căii către acea stare de Eliberare de care el acum se bucura neîncetat.

Amintiri despre Ramana Maharshi

Când am venit eu la Tiruvannamalai, Bhagavan era trecut bine de vârsta mijlocie. Ajunsese deja renumit și trăia la ashramul cunoscut sub numele de Sri Ramanasramam situat la poalele Colinei Arunachala, unde se stabilise cu 13 ani în urmă.¹⁰ Cărți care să cuprindă relații despre viața lui sau care să-i expună învățăturile pot fi procurate cu ușurință de la Ashram, și acestea îi vor putea prezenta cititorului o imagine completă a vieții lui. Cartea de față, redusă ca dimensiune, nu își propune să fie nici atotcuprinzătoare și nici cronologică. Fie ca Bhagavan să o binecuvânteze și fie ca ea să fie o lumină care să călăuzească cel puțin câțiva cititori la picioarele sale!

¹⁰ În 1922, anul morții mamei sale, Alagammal. Sri Ramanashram a fost înființat chiar pe locul situat la poalele Colinei pe care a fost înhumată mama. Autorul s-a alăturat Ashramului cu 13 ani mai târziu, în 1935 (n. tr).

Am sosit pentru prima oară la Sri Ramana Ashram în ziua de 1 noiembrie 1935. Auzisem de Bhagavan din cartea lui Brunton, *A Search in Secret India (O incursiune în India secretă)* și citind-o, am conchis pe loc că el trebuia să fie gurul meu. De îndată ce mi-am putut pune ordine în treburi, mi-am părăsit locuința și posesiunile din Majorca și am pornit spre casă în Anglia, pentru o scurtă ședere cu surorile mele înainte de plecarea definitivă în India.

Vreme de câțiva ani, când și când, obișnuisem să practic o anumită formă de meditație, de regulă seara, după ce mă întorceam de la lucru – pe vremea aceea eram angajat în Chile –, iar după ce m-am retras din serviciu, am continuat s-o fac la mine acasă. Această meditație a mea s-a dovedit de fapt a fi în mare măsură similară cu cea pe care am învățat-o mai târziu la Tiruvannamalai. Ajunsesem la concluzia că odată ce Dumnezeu crease lumea – trebuia să fi existat un început cândva, lucru care a necesitat un Creator - ar fi putut-o face numai din SINE însuși, deoarece dacă ar fi existat ceva separat de El, atunci El nu ar mai fi putut fi Dumnezeu, incontestabilul și omniprezentul.

Conchisesem prin urmare că însuși căutătorul era Dumnezeu sau, în cuvintele lui Bhagavan, Sinele. În conștiință, metoda mea de meditație consta în a determina mintea să înceteze să gândească ca entitate individuală și să rămână ancorată în Divinitatea sa: „Nu gândi, fi!” Am admis, desigur, pericolul unui vid, fără a fi căzut pradă iluziei că un astfel de vacuum ar fi putut constitui un țel sau o finalitate în sine. Am continuat să practic când și când această formă de meditație în intervalul dintre 1924

și până la venirea mea la Tiruvannamalai, unsprezece ani mai târziu. Au existat însă în această perioadă și intervale în care nu meditam deloc. Aveam convingerea că nu puteam duce o viață lumească și în același timp să mă străduiesc să dobândesc realizarea spirituală; pentru mine aceste două aspecte rezidau în compartimente distincte. Nu realizasem pe atunci adevărul *Advaitei* conform căruia nu putea exista o atare scindare și că viața mundană era la fel de ireală ca și cea retrasă de lume ori, dacă vreți, că una era la fel de reală ca și cealaltă. Ele constituiau *prarabdha*, care trebuia oricum epuizată. Și că, de fapt, nu există ceea ce denumim bine sau rău, ci doar atașament; că acțiunile sunt simple acțiuni, iar ceea ce are importanță este identificarea noastră cu ele, și nu fapta în sine. Credeam încă în valoarea normelor morale ca atare, ca etaloane absolute, de aceea nu consideram meditația mea altceva decât un demers sporadic.

Fără îndoială că în anumite privințe a fost un lucru benefic, cel puțin la început, deoarece în etapele incipiente trebuie să existe un set de reguli sau un anume cod moral pentru a te menține concentrat asupra lucrării spirituale, deși pe parcurs această regulă se va dizolva de la sine. Totuși, cu timpul, am ajuns la convingerea că atitudinea mea fusese greșită și că, indiferent de modul de viață al fiecăruia, o scurtă perioadă de timp ar trebui consacrată zilnic meditației, de preferință dimineața devreme.

Nu încape îndoială că metoda elaborată de mine – de liniștire a minții și de concentrare asupra centrului ființei mele esențiale, despre care conchisesem că trebuia să fie

Dumnezeu – era doar cu puțin diferită de metoda de căutare a Sinelui prin investigație neîntreruptă sau de cea de căutare a Martorului, așa cum au fost ele expuse de Bhagavan. Am avut noroc că adevărul mi s-a dezvăluit atât de ușor. Bineînțeles, s-a adeverit afirmația lui Bhagavan cu privire la faptul că „Chadwick a fost cu noi și înainte, a fost unul de-ai noștri. A avut o oarecare dorință de a se naște în Occident, care acum i s-a împlinit.” Se pare așadar că memoria învățăturilor primite într-o viață anterioară a dat roade în cea actuală.

Am sosit la Tiruvannamalai cu trenul de dimineață devreme. Era o zi senină și luminoasă și am fost cucerit instantaneu de atmosfera încântătoare a locului, pe care aproape că simțai că poți s-o apuci, atât de intensă era. Am fost întâmpinat la gară de Ganapathi Sastry. Cerusem Ashramului să trimită pe cineva care să mă aștepte, de aceea, la vederea lui, am tras concluzia că el trebuia să fie trimisul, însă mai târziu a ieșit la iveală că, deși el fusese cândva unul dintre oamenii lor, la vremea respectivă căzuse în dizgrație și nu avea niciun fel de autoritate să mă întâmpine. Emisarul trimis de Ashram, odată ce văzu că altcineva mă luase în grijă, nu s-a mai arătat. La ce și-ar mai fi bătut capul?!

Ganapathi Shastri ocupase cândva un post de magistrat local și fusese devot al lui Bhagavan ani în șir. Avea o predilecție aparte pentru fețele albe și se atașa de orice european sau american care sosea la Ashram. Totuși, ca să-i recunoaștem meritele, trebuie spus că putea fi de mare ajutor unui nou venit.

La Ashram mi s-a repartizat o cameră nou construită, situată în vecinătatea încăperii ce slujea de magazie sau cămară, și pe care am împărțit-o cu Annamalai Swami; am rămas aici trei luni și jumătate, până la finalizarea unei mici construcții de o cameră pentru mine în incinta Ashramului. Aceasta este camera în care am rămas și am continuat să trăiesc de atunci încolo.

Bhagavan s-a întors din plimbarea lui de după micul dejun în jurul orei șapte și atunci m-am dus în Sala veche să mă alătur lui. Mi s-a oferit un scaun chiar lângă ușa, față în față cu el,¹¹ pe care am continuat să-l folosesc câteva luni în șir, până ce am luat seama că oamenii obiectau. Nu știam că era considerată o necuviință să șezi la același nivel cu gurul, ba, mai mult, să stai pe scaun în prezența lui. Aveam pe atunci – și încă mai am, în pofida anilor de practică – dificultăți considerabile să stau jos, direct pe podea. Mai târziu am improvizat o centură specială de meditație, o curea din bumbac pe care mi-o prindeam de jur împrejur pe la spate și pe după genunchii strânși, cu ajutorul căreia puteam să șed confortabil perioade mai lungi de timp. Asemenea centuri sunt folosite de regulă de yoghini; cu toate acestea, oricât de ciudat ar părea, e un lucru despre care nu avusesem nici cea mai vagă idee atunci când o inventasem pe a mea. Bhagavan mi-a mărturisit că tatăl său avusese una, pe care însă nu o folosisese niciodată în public. Veniseră odată

¹¹ La vremea aceea, ușa de la intrarea în Sala Veche se afla pe peretele situat față în față cu canapeaua pe care ședea Maharshi. Ulterior ea a fost astupată și reconstruită pe peretele opus (n. tr.).

niște copii în Sală, care s-au mirat văzându-mă meditănd în centură și care l-au întrebat pe Bhagavan: „De ce este legat?!” Bhagavan, cu simțul său ascuțit al umorului, s-a amuzat copios. Cu toate acestea, în pofida faptului că centura atrăgea atenția asupra mea, eram atât de dornic să meditez în prezența lui Bhagavan încât am continuat ani buni să mă slujesc de ea.

Să încerc să descriu acum primele mele impresii ale celor dintâi momente în care m-am aflat în prezența lui Bhagavan, e un demers dificil. Am simțit pacea extraordinară a prezenței sale, bunăvoința, grația lui. Nu am simțit ca și cum atunci l-aș fi întâlnit pentru prima oară. Era ca și cum l-aș fi cunoscut dintotdeauna. Nu am avut nici măcar senzația reluării unei legături cu o cunoștință veche. El fusese acolo dintotdeauna, deși eu nu fusesem conștient de asta la momentul respectiv. Acum știam.

În pofida faptului că eram cu desăvârșire nou în India și necunoscător în privința obiceiurilor ei, nimic din cele ce s-au întâmplat la Ashram în acele prime zile ale șederii mele nu îmi părea ciudat sau străin, dimpotrivă, totul era foarte firesc. Doar după ce am trăit în India mai multă vreme am înțeles cât de binevoitor fusese Bhagavan cu mine de la bun început. Iar propria mea atitudine a fost în avantajul meu. Bhagavan răspundea fiecăruia conform reacțiilor persoanei respective. Dacă te purtai absolut firesc, liber de orice urmă de angoasă sau afectare, comportamentul lui Bhagavan față de tine era similar. Nu vreau să spun, desigur, că Bhagavan ar fi avut cu adevărat reacții sau că purtarea lui ar fi putut fi altfel decât firească, ci doar că așa

Îl percepeam noi, dat fiind că el era ca o oglindă ce părea să ne reflecte propriile simțăminte. Dacă erai reticent ori vedeai o venerație excesivă, el părea să fie distant și rezervat, pe de altă parte, dacă răspundeai firesc și cu naturalețe iubirii atotcuprinzătoare a prezenței sale, atunci el te trata ca pe unul de-ai săi.

Când am intrat pentru prima oară în Sală, l-am găsit așezat pe sofa, față în față cu ușa¹². Era în jurul orei șapte dimineața și tocmai se întorsese din plimbarea lui obișnuită de pe Colină. Mă întâmpină cu zâmbetul lui încântător și după ce se interesă dacă luasem micul dejun, mă invită să iau loc. În ziua aceea erau prezenți destul de mulți oameni, deși acestea se petreceau cu ceva timp înainte ca mulțimile să înceapă să devină un fenomen obișnuit la Ashram. Trebuie totuși să fi fost în timpul vreunui festival hindus, deoarece după *puja* a fost adus înăuntru camfor aprins, ceea ce se obișnuia doar în zile speciale; în plus, tocmai se incanta *Na Karmana*¹³ în prezența lui. Bhagavan a conversat cu mine întreaga dimineață, până ce s-a făcut timpul de luat masa de prânz. Mi-a pus multe întrebări referitor la mine și la viața mea personală. Toate acestea nu păreau decât foarte firești. Abia mai târziu am descoperit că el de regulă întâmpina vizitatorii la sosire cu o simplă privire, iar după câteva remarci, păstra tăcerea sau aștepta ca ei să-și expună nelămuririle și să-i pună întrebările la care el urma să răspundă. Adesea părea să nu fie conștient de faptul că

¹² Vezi nota 11.

¹³ Vezi pagina 112.

tocmai intrase cineva, deși doar în mod aparent, deoarece el era totdeauna pe deplin conștient.

Părea foarte interesat să audă vești despre Brunton, pe care îl întâlnisem la Londra și care intenționa să revină în India. Urma să fie prima sa vizită în India de la publicarea cărții lui *A Search in Secret India (O incursiune în India secretă)*. Brunton fusese cu siguranță inspirat de Bhagavan în ce privește răspândirea învățăturilor sale, sau cel puțin în a-i face cunoscută existența în Occident. Mai târziu, el a scris de bună seamă o sumedenie de baliverne, pe lângă faptul că a devenit un plagiator de prima clasă; totuși, nenumărați sunt cei care au venit la Bhagavan datorită cărții lui și care îi sunt recunoscători pentru a le fi dezvăluit, pe această cale, lăcașul unde și-au putut afla gurul.

Întotdeauna am simțit că acele câteva capitole¹⁴ din cartea lui care se referă direct la Bhagavan fuseseră cu siguranță inspirate de Bhagavan însuși. Referitor la faptul că Brunton a nutrit întotdeauna sentimente de iubire și un mare respect pentru Bhagavan, nu pare să existe îndoială, în pofida neînțelegerilor sale cu Ashramul și a câtorva remarci și comentarii meschine din cărțile lui de mai târziu cu privire la gurul său.

Bhagavan a avut, cu siguranță, un mesaj pentru Occident, unde era mult apreciat. Argumentările pur raționaliste și lipsa oricărui sentimentalism în învățăturile sale

¹⁴ E vorba de trei capitole, care au fost ulterior extrase din *A Search in Secret India* și publicate în volum separat de către Ashram, cu titlul *The Maharshi and His Message* (n. tr.).